

Monahia Siluana Vlad

SPARGE TĂCEREA
Adevăruri despre care nu vorbim

Ediția a II-a

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2020

CUPRINS

Cuvânt către cititori	7
Maică, eu am fost în iad!	9
19 august	9
20 august	18
20 august	27
21 august	29
Of, sunt șocată!.....	33
Să vedem nedreptatea și să nu acționăm?	35
Eu sunt aceea, și totuși sunt altcineva	37
Ține-ne, Doamne, părinții și arată-le cât rău ne fac!.....	39
Sufletul meu e un munte de durere...	44
Râul vieții unui copil.....	44
Am învățat să mă bucur de lucrurile mici	67
Doamne, mi se sfâșie sufletul de mânie	73
Nu am avut un umăr pe care să plâng... ..	76
Sunt copilașul care a rămas uitat în negura durerilor	85
Știi, mamă, ce frici am dus în tăcere?	100
Dragă mamă	100
Dragă tată natural.....	102
Dragă tată vitreg, singurul care și-a asumat acest rol	103
Dragă mamaie	104
Până în prezent mă învinovățeam	106
Să luăm atitudine!	119

Cred că i-am iertat, dar nu sunt vindecată.....	125
Un coleg de care râdeau mai toți copiii.....	134
Și eu simt această durere	137
Învățătoarea ne bătea cu muchia riglei	140
Acum pot să plâng în brațele lui Dumnezeu	142
Fetița aceea s-a ridicat și mi-a sărit în brațe	144
Sunt un om mort de frică.....	149
Mă războiesc cu Dumnezeu, nu-i așa?	157
O iert pe bunica mea	234
Ți-aduci aminte, mamă?	236
Asta sunt eu, Denisa!	242
Am decis să urmez altă cale	250

CUVÂNT CĂTRE CITITORI

Sparge tăcerea este un *loc de întâlnire* pe care l-am creat pe *site-ul nostru*, www.sfintiiarhangheli.ro, pentru cei care nu-și mai puteau păstra durerea în tainițele întunecate ale inimii și doreau să-i dea glas în fața altei inimi. Așa s-au formulat și mărturisit în cuvinte dureri tăcute și vechi, ajutând inima sălbătică de însingurare să se frângă și să se smerească pentru a primi mângâierea făgăduită de Cel ce Singur a fost *acolo*, cu noi și în noi, de la început și mereu, pe când eram uciși. Cum? Așa cum numai El și adâncul nostru știu, și cum Singur va dezvălui și conștiinței noastre de îndată ce ne vom îndura să nu mai ascundem „sub obrocul” negării și în gropnițele „subconștientului” ceea ce n-am putut trăi *atunci*.

Durerea unei suferințe formate din frică, rușine, vinovăție și uluire, dacă nu va fi trăită *cu* Dumnezeu și *așa* cum ne învață El, va intra într-o „memorie acuzatoare” pe care nimic n-o va putea reduce la tăcere. Deși negată și îngropată în uitare, nu va dispărea, ci se va striga cu putere atât prin bolile trupului, cât și prin cele ale sufletului, ca: frică, dispreț de sine, violență față de propria persoană sau de aproapele, refuzul dreptului la bucurie prin alegerea unei viețuiri în patimi și păcate mascate de tot felul de „întâmplări nefericite”, „ghinioane”...

Unindu-ne cu Dumnezeu și mărturisind Lui felul în care „ne-am scris” și ne-am trăit „povestea vieții” fără

El, vom ajunge să ne descoperim *adevărată* poveste a vieții noastre, așa cum este ea păstrată în „memoria Lui plină de iubire”. Și așa, oricât de tragică, dureroasă sau rușinoasă ar fi fost ea, va deveni *povestea mântuirii noastre*. Iar mântuirea este *Viață* și *Bucurie*, aici și acum, și în vecii vecilor.

Așa vom simți și cunoaște că *Viața* noastră începe, *de fapt* și *în fapt*, cu Hristos. În El și cu El trecutul nostru nu mai e o povară, ci prezentul în care *Bucuria* Lui devine bucuria noastră.

Nădăjduim că *poveștile* din această carte vor adevăra cele afirmate mai sus și că vor deschide noi „urechi de auzit” celor aflați în suferință, atât ca victime, cât și ca prigonitori.

Cu prețuire și încredere,
Maica Siluana cu familia sa în Domnul

MAICĂ, EU AM FOST ÎN IAD!

19 august

Durerile din trup sunt durerile din gât, durerile celui care nu poate să strige, să țipe: „Ajutor, mamă, scapă-mă!”... Știu, acum știu, că am fost abuzată sexual. Că tatăl meu m-a abuzat. Și nu doar pentru că am citit despre asta, ci pentru că înlăuntrul meu un copil țipă. Iar țipătul rămâne în gât. Felul în care îmi sugea obraji și buzele, duhoarea aceea de alcool și de tutun, de împutit... Căldura pe care o simțeam acolo jos când mă lua în brațe pentru că își puneă palma chiar acolo și chiar avea grijă să o așeze bine, drept acolo... *Flash*-ul acela cu mine și cu el în cadă, față în față... Da, acum știu că abuzul sexual nu se rezumă numai la un act sexual de-a binelea, ci la toate acele mici „atenții”, la felul în care îl obligi să vină lângă tine în pat, iar el nu vrea și tu tragi de el... La luat în brațe și lins, la un mângâiat excesiv de parcă aș fi fost de cârpă, la recompense date pe furis și, de regulă, sub formă de bani, la diminutive duse la extrem... El nu mă vedea pe mine, nu știu ce vedea. Poate pe el însuși, dar nu pe mine.

Un alt flash, în timp ce stăm în cadă, piciorul lui mă atinge acolo, straniu de îndelung.

Abuzul înseamnă tot ce a urmat în viața mea după aceea, felul mamei de a mă obliga să mă dezbrac în orice condiții, oriunde și să defilez, felul ei de a mă examina, de a se uita critic la corpul meu, felul ei de a umbla dezbrăcată, felul în care atunci m-a obligat să mă uit la secvențele acelea, târziu în noapte. Eu și sora mea în

pat, sora mea îmi propune să ne sărutăm cu limba ca să vedem cum e. Eu mă execut și îi spun că nu are niciun gust și nici un sens. Dom' profesor seducătorul care mi-a prins capul în mâini și mi-a băgat limba în gură, în același fel în care a făcut-o și vecinul acela bătrân când a închis ușa și m-a îngrămădit într-un colț... Moșneag nenorocit și libidinos! Nenorocitul acela din tramvai care îmi băgase mâna sub fustiță și mă mângâia în același fel în care poate o făcuse tatăl meu... De ce n-am țipat? De ce n-am zis nimic? De ce am tăcut? Felul acesta de a tăcea pe care îl am dintotdeauna, când nu-mi place ce mi se face, ci doar închid ochii și aștept să se termine odată... Controlorul acela din tren care mi-a pus mâna pe fund și a uitat s-o mai ia de acolo în timp ce vorbea cu mine. Cum de l-am lăsat? De ce nu am țipat? De ce nu am zis nimic?

Felul în care n-am știut să spun *nu* în „n” situații când am fost violată cu consimțământul meu... Felul în care știam că nu are rost să mă zbat pentru că nu vine nimeni să mă ajute, să mă scape și că e mai bine dacă doar închid ochii și aștept să treacă. Felul în care am ales să mă căsătoresc cu chiar abuzatorul de serviciu de altădat'... pentru care *nu*-ul era *da*, în orice condiții.

Flash-urile din copilărie se rezumă la mici secvențe de milisecunde cu mine și cu tatăl meu, la amintirea căldurii pe care o simțeam jos atunci când mă lua în brațe și-și punea mâna acolo. E straniu că nici măcar nu știu dacă am vreo imagine asociată cu amintirea asta... E doar senzația. Amintirea senzației. Și știu că nu minte. Doar cu el se întâmpla. Și dincolo de orice dovadă e sila. Sila cu care îmi lingea obrajii, îmi sugea buzele, cu care îmi lăsa pe față dăre de salivă cleioasă și înăcrită și urât mirositoare...

Du-te la tăticuțul tău iubit, că ești fata lui. Așa îmi spunea mama. Și eu stau pe hol, între ușile lor (dorm în dormitoare separate care sunt față în față) și plâng. Nimeni nu mi-a explicat că nu am voie să las pe nimeni să mă atingă în niciun fel, că trebuie să strig, să strig în gura mare dacă cineva îmi face ceva rău, că cea mai mare greșeală e să taci...

Nu, nu am nicio amintire concretă. Mentea mea se împotrivesc. Doamne, Te chem acolo înăuntru! Dar mi-e frică de Tine totodată. Mi-e frică pentru că nu știu Cine ești. Acum știu de ce nu pot să fac pasul trei, de ce nu pot să mă las în grija Ta. Pentru că nu Te cunosc. Te confund cu tatăl meu. Ce-I pasă lui Dumnezeu de mine? Așa obișnuiam să spun, mai ții minte? Niciodată n-am crezut că ești cu mine, lângă mine, că simți ce simt și eu, că Te doare pentru mine. Iar când aș fi putut să Te chem, mi-a fost frică de Tine. Mi-a fost frică gândind că o să mă doară, că o să mă pedepsești, că n-o să mă ajuți pentru că sunt un copil rău...

Am patru ani. Suntem la mare. Stau pe balcon, cu picioarele desfăcute și mă masturbez. Mă uit la cer, habar n-am ce fac de fapt, dar știu că mi-e bine când fac asta. De fapt e impropriu... Doar îmi țin mâna acolo, strâns. Acum știu că făceam ceea ce mi se făcuse cândva, ca să simt căldura aceea... Mama și tata sunt în cameră. La un moment dat iese mama, mă vede și mă lovește. Simt durere și rușine. Apoi îi spune lui tata: „Ai văzut, fiică-ta, ce făcea?”. După episodul ăsta, când ne întoarcem acasă, mă spune bunicii. Îi spune să fie atentă la ce fac și de atunci bunica stă cu ochii în patru și mă bate de fiecare dată când mă prinde cu mâna acolo. Dar nimeni nu-mi spune niciodată de ce, nimeni nu vorbește despre asta, iar eu nu-i spun mamei mele nimic din ce simt, din ce mi se întâmplă.

Apare, firește, vocea aceea, a normalității aparente, care îmi spune că nu se mai poate face nimic ca să întorc timpul, bine că am scăpat, bine că sunt „la casa mea”. Trebuie să citesc cât mai mult, să mă vindec, să văd ce devin după asta... Să mă rog, Doamne, să mă ajuți să mă vindec. Aici, în adânc. Niciodată n-am crezut, Doamne, că o să pot să-Ți vorbesc despre sex, despre câte mi s-au întâmplat și câte am făcut eu, despre vină, Doamne, vina de a fi, de a avea organe genitale. Tot citind, am dat peste un detaliu care m-a frapat. Copiii abuzați au tendința de a fi cruzi, sadici cu alți copii, nu știu dacă neapărat tot în sfera sexualității. În relatarea pe care o citeam eu, o fetiță abuzată, devenită femeie între timp și vindecată în urma terapiei, povestea cum, la țară fiind, obliga altă fetiță să-și dea chiloții jos ca să-i pună sare în fund, s-o doară și s-o usture și pe ea.

Mi-am mai amintit un episod dureros. Când aveam 13 ani, am avut un cățel, după lungi insistențe și promisiuni că voi avea grijă de el și că nu va mânca mult și că nu va face mizerie, m-au lăsat să-l aduc. În fiecare seară, după ce ieșeam cu el afară, mă obligau să-l spăl pe picioare ca să-l pot băga în casă. Numai că un câine nu e un om, ca să înțeleagă, iar spălatul pe picioare devenea un chin. Într-o seară, a vărsat găletușa cu apă murdară chiar peste prețioasa mochetă din hol. Îmi amintesc și azi (mi-ar fi greu să uit, de altfel) cruzimea cu care l-am bătut mai ales peste testicule, răutatea cu care îl loveam și îl strângeam, satisfacția pe care o aveam când vedeam că nu poate să latre sau să mă muște pentru că avea botniță. Ce durere trebuie să fi tras animalul acela. Ce rău îmi pare, mereu, la nesfârșit, că l-am chinuit. Ce

reprezenta pentru mintea mea orbită de furie animalul acela? Și felul în care îl loveam peste testicule. Pentru ceea ce reprezenta organul ăsta în mintea mea. Dumnezeu, eu am făcut asta! Eu. Te rog să mă ierți și să mă ajuți și să nu mă lași.

E o vină veche, Doamne. Te rog, binecuvântează fetița aceea și femeia de azi și de ieri și iartă-mă. Pentru că eu încă simt vină.

Citind despre consecințele abuzului sexual (în copilărie și la maturitate), am făcut o listă lungă. Doar așa, numărând câte „simptome” am, mi-am dat seama că trebuie să vorbesc, să-Ți vorbesc, să Te rog să mă salvezi:

- frică, atacuri de panică la maturitate;
- coșmaruri și tulburări cronice ale somnului;
- reacții depresive;
- lipsa de încredere în propria persoană;
- tulburări alimentare;
- dureri cronice de cap, gât, stomac, burtă etc., boli de piele (oare intră și alergiile cu erupții cutanate?);
- astm, atacuri de sufocare, senzația de nod permanent în gât;
- tulburări de dezvoltare;
- comportament compulsiv-obsesiv (de exemplu, spălatul mâinilor până acestea sângerează);
- tulburări de vorbire, bâlbâială etc.;
- retragere socială și refuzul comunicării;
- refuz de a mai învăța, probleme la școală;
- probleme de concentrare și neliniște interioară vizibilă;
- fuga de acasă;
- comportament agresiv și delinvent;

- automutilări (dacă luăm în considerare că mi-am pus de una singură cel puțin nouă cercei, dintre care unul în buric);

- gânduri sau chiar tentative de sinucidere, ură față de propria persoană;

- comportament sexualizat (perioade);

- tulburări sexuale și teama de apropiere și intimitate;

- schimbări frecvente de parteneri sexuali, mergând până la promiscuitate sau chiar prostituție;

- dependență (alcool, droguri, medicamente, tutun).

Am copiat lista așa cum am găsit-o și am subliniat ce am identificat la mine. M-am cutremurat. Doamne, dă-mi putere!

Oare e adevărat tot ce spun eu aici?

Citesc într-un articol.

„Niciun copil nu este pregătit pentru stimularea sexuală repetată. Chiar și pentru un copil de doi sau trei ani apar probleme psihologice ca urmare a faptului că nu se poate adapta la supra-stimulare.

Copilul de cinci ani sau mai mare care își iubește abuzatorul devine prins între afecțiunea sau loialitatea pentru acea persoană și sentimentul că activitățile sexuale sunt ceva foarte rău. Dacă copilul încearcă să scape din relația sexuală, abuzatorul poate amenința copilul cu violență sau cu pierderea afecțiunii. Atunci când abuzul sexual apare în familie, copilul se poate teme de mânia, gelozia sau rușinea altor membri ai familiei, sau îi poate fi teamă că familia se va despărți dacă spune secretul pe care îl are.”

Tot ce citesc astăzi, acum, în ultimele zile de fapt, îmi dă curaj să scriu despre asta. Să ies din negarea: „eu am avut o copilărie normală”, „ei, poate n-o fi fost chiar așa”, scuza: „ei, omul beat nu știe ce face”, și mai ales

acuzarea: „de ce am tăcut?”. În toate situațiile din viața mea, de ce am tăcut, de ce am acceptat? Și brusc o mie de lucruri disparate capătă sens, se înșiruie într-un soi de fatalism tragic. *Flash*-uri cu sora mea în diferite ipostaze. Acum știu că sora mea a fost abuzată înaintea mea. Acum înțeleg de ce ea însăși mă abuza. Și nu vorbesc despre nopțile când mă trezea și îmi spunea să ne jucăm de-a mama și de-a tata (noi îi spuneam altfel...), ci de situații când mă aștepta în cameră cu picioarele desfăcute și mă punea să mă uit sau să fac la fel. Nu-mi amintesc dacă făceam ce-mi cerea, cred că da, pentru că nu prea aveam puterea să spun *nu*. Îmi amintesc de o verișoară de la țară care stătea la noi în gazdă. Cred că i-am spus o dată ce fac eu cu sora mea. A doua zi vorbise deja cu mama și cu bunica mea. O vreme mama și bunica ne-au făcut de rușine, vorbind una cu alta despre noi, în prezența noastră. Era un fel de a ne umili. Apoi nu s-a mai vorbit niciodată despre asta la noi în familie. Acum câțiva ani, într-un moment de mare sinceritate între mine și sora mea, mi-a povestit lucruri teribile. Printre ele, mi-a povestit de un viol, petrecut în urmă cu mulți ani, despre care nu vorbise cu nimeni. Individul nu are nicio importanță în cazul de față, decât că a recurs la intimidare și la forță și că a acuzat-o pe sora mea că l-a provocat. De ce n-a spus nimic? Pentru toate motivele pe care eu însămi mi le dau: „Ce sens mai are? Se mai poate schimba ceva? Ce-a fost a fost”... Stăteam în întuneric și plângeam când îmi spunea: „Îți dai seama că n-are niciun sens să țipi, așa că stai, închizi ochii și aștepti să treacă”. Și apoi, aceeași vină de a fi provocat o situație care scapă de sub control. Ce straniu să am același fel de a simți unele lucruri ca sora mea.